FROM HERE TO THE GREAT UNKNOWN

De memoir van Lisa Marie Presley

LISA MARIE PRESLEY
&
RILEY KEOUGH

Spectrum

Dit is het lettertype van de stem van Lisa Marie.

Dit is het lettertype van de stem van Riley.

VOORWOORD

In de jaren voor haar dood begon mijn moeder, Lisa Marie Presley, met het schrijven van haar autobiografie. Ondanks het feit dat ze het op verschillende manieren heeft geprobeerd en veel interviews heeft gegeven voor haar boek, wist ze niet goed hoe ze over zichzelf moest schrijven. Ze vond zichzelf niet interessant genoeg, ook al was ze dat uiteraard wel. Ze praatte niet graag over zichzelf. Ze was onzeker. Ze wist niet goed wat haar bijdrage aan de wereld was buiten haar rol als de dochter van Elvis. Ze was zo kritisch op zichzelf dat het ontzettend moeilijk voor haar werd om aan dit boek te werken.

Ik denk niet dat ze echt begreep hoe of waarom haar verhaal verteld zou moeten worden.

En toch voelde ze een brandend verlangen om dat juist wel te doen.

Uiteindelijk, overmand door frustratie, vroeg ze me: 'Lieverd, ik weet niet meer hoe ik het met mijn boek moet aanpakken. Wil je me helpen?'

'Natuurlijk,' zei ik.

De laatste tien jaar van haar leven waren zo intens zwaar dat

ze alleen nog maar door mijn ogen kon terugkijken. Ze had het idee dat ik een beter overzicht zou hebben van haar leven. En dus besloot ik om haar te helpen. Ik stond er toen niet zo bij stil en ging ervan uit dat we het boek door de jaren heen samen zouden schrijven.

Een maand later overleed ze.

Dagen, weken, maanden vol rouw verstreken. En toen kreeg ik de opnames van haar interviews in handen.

Ik zat thuis op de bank. Mijn dochter lag te slapen. Ik was zo bang om de stem van mijn moeder weer te horen. De fysieke connectie die we met de stemmen van onze geliefden voelen is diepgaand. Ik besloot om in bed te gaan liggen, omdat ik weet hoe zwaar mijn lichaam wordt van verdriet.

Ik begon naar haar te luisteren.

Het was ongelooflijk pijnlijk, maar ik kon niet ophouden. Het was alsof ze in de kamer tegen me zat te praten. Ik voelde me direct weer een kind en barstte in tranen uit.

Mijn mama.

De klank van haar stem.

Ik was weer acht jaar oud en we reden in onze auto. 'Brown Eyed Girl' van Van Morrison werd gedraaid op de radio, en mijn vader zette de auto stil langs de kant van de weg en liet ons allemaal uitstappen om en een dansje te doen.

Ik dacht aan de beeldschone glimlach van mijn moeder.

Aan haar schaterlach.

Ik dacht aan mijn vader die haar levenloze lichaam probeerde te reanimeren toen hij haar vond.

Ineens zat ik weer in mijn autostoeltje naar het gezicht van mijn moeder te kijken via de achteruitkijkspiegel. Ze zong mee met Aretha Franklin terwijl onze auto met de ramen open over de Pacific Coast Highway snelde.

En toen was ik in het ziekenhuis, vlak na de geboorte van mijn broertje.

Ik werd overspoeld door herinneringen; het was als een afgezaagde terugblik in een film, maar dan in het echte leven.

Ik wilde haar terug.

De eerste delen van het boek zijn voornamelijk haar woorden. Op de bandjes praat ze uitgebreid over haar jeugd op Graceland, de dood van haar vader, de afschuwelijke nasleep daarvan, haar relatie met haar moeder en haar onstuimige tienerjaren. Ze praat eerlijk en geestig over mijn vader, Danny Keough. Ze is open over haar relatie met Michael Jackson. Ze is pijnlijk openhartig over haar latere drugsverslaving en over de gevaren van roem. Soms klinkt het alsof ze de hele wereld wil verwoesten. Op andere momenten toont ze compassie en empathie. In al haar facetten, ontstaan uit trauma in haar jeugd dat haar op het einde van haar leven overmant.

De bandjes zijn puur, inclusief alle haperingen en aarzelingen die mensen tijdens het praten vertonen. Ik heb wat ze zei zo veel mogelijk letterlijk opgeschreven. Soms heb ik mijn moeders woorden wat aangepast; voor de leesbaarheid, of om de kern van haar boodschap beter te laten uitkomen. Ik vond het vooral belangrijk dat ik in het eindresultaat mijn moeder kon horen doorklinken, dat ik haar stem zou ho-

ren tijdens het lezen van het boek. Dat is gelukt.

Maar er zijn ook dingen waar ze het op de bandjes niet over heeft. Zaken waar ze niet aan toe is gekomen, zeker uit het latere deel van haar leven. We zagen elkaar mijn hele leven vijf keer per week en we woonden samen totdat ik vijfentwintig was. Wanneer er dingen in het verhaal ontbreken, vul ik haar aan. De grootste kracht van dit deel van het boek was ook meteen een van de zwakste plekken van mijn moeder: ze was pertinent niet in staat om dingen voor me achter te houden.

Ik hoop dat ik mijn moeder, door het vertellen van haar verhaal, kan neerzetten als een driedimensionaal mens: als de vrouw die we kenden en van wie we zo hielden. Ik snap inmiddels dat mijn moeder haar verhaal zo graag wilde delen omdat ze zichzelf wilde begrijpen én omdat ze wilde dat anderen haar voor het eerst in haar leven ook echt konden begrijpen. Ik tracht niet alleen om mijn moeder te eren, maar ook om een menselijk verhaal te vertellen dat zich onder buitengewone omstandigheden heeft afgespeeld.

Iedereen die haar ooit heeft ontmoet, ervoer hoe sterk ze was: ze stroomde over van passie, beschermingsdrang, trouw en liefde en ze bezat een hoge mate van betrokkenheid en een ongelooflijk krachtige ziel. Ik weet niet welke spirituele krachten mijn grootvader had, maar deze stroomden ongetwijfeld ook door de aderen van mijn moeder. Als je bij haar was, kon je dat gewoon voelen.

Ik ben me ervan bewust dat de bandjes die mijn moeder heeft achtergelaten een geschenk zijn. Vaak is het enige wat nog overblijft van een geliefde een opgeslagen voicemail, een kort

filmpje op een telefoon of wat favoriete foto's. Ik weet dat deze opnames een enorm voorrecht zijn. Ik wilde dat dit boek net zo intiem zou voelen als al die uren dat ik haar heb aangehoord, zoals de nachten waarop ze bij ons in bed naar het gejank van de coyotes lag te luisteren.

In zijn gedicht 'Binsey Poplars (felled 1879)' schrijft Gerard Manley Hopkins over omgehakte bomen: *'After-comers cannot guess the beauty been.'* Waarmee hij wilde zeggen dat je achteraf niet meer kunt zien hoe mooi de bomen ooit zijn geweest.

Met dit boek wil ik duidelijk maken hoe ontzettend mooi mijn moeder was.

EEN

DE BOVENVERDIEPING OP GRACELAND

Ik dacht dat mijn vader invloed kon uitoefenen op het weer. Hij was als een god voor me. Een uitverkorene.

Zijn omgeving weerspiegelde wat er zich in zijn ziel afspeelde. Als hij in een slechte bui was, was het buiten rotweer. Als het stormde, kwam dat doordat hij op het punt stond te ontploffen. Ik geloofde in die tijd dat hij het kon laten stormen.

Ik wilde hem opvrolijken, hem aan het lachen maken. Daar draaide voor mij alles om. Als ik wist dat hij iets grappig vond, deed ik dat zo vaak mogelijk om daar alles uit te halen, om hem te vermaken. Als we Graceland verlieten, schreeuwden de fans altijd 'Alvis! Alvis!' met hun Zuidelijke accenten. Ik deed dat een keertje na en hij stikte van het lachen, kwam niet meer bij, alsof hij nog nooit zo'n goede grap had gehoord.

Ik lag eens in mijn bed dat de vorm had van een hamburger – een enorm bed, met zwart-wit bont bekleed en met een trappetje – en hij zat op een stoel naast me. Ik keek naar hem en zei: 'Hoeveel geld heb je?' Hij viel van zijn stoel van het lachen. Ik begreep niet waarom dat zo grappig was.

Ik voelde me enorm met hem verbonden. We hadden een

veel betere band dan ik in het verleden heb laten blijken.

Hij hield zielsveel van me en had alles voor me over. Hij was er altijd voor me, voor zover dat kon, ondanks alle mensen om hem heen. Hij gaf me zoveel van zichzelf als hij kon, meer dan hij anderen kon geven.

En toch was ik ook bang voor hem. Hij was een intense man, je moest hem niet tegen je in het harnas jagen. Als ik ook maar iets deed wat hem niet beviel of als hij boos op me was, voelde het alsof mijn wereld zou instorten. Daar kon ik niet mee omgaan.

Als hij boos op me was, vatte ik dat zo persoonlijk op dat ik er helemaal kapot van was. Ik wilde altijd zijn goedkeuring hebben. Ik ging een keer door mijn knie en toen zei hij: 'Verdomme, waarom doe je dat nou?'

Dat vond ik echt verschrikkelijk.

De ouders van mijn moeder zaten bij de Amerikaanse luchtmacht. Ze leerde mijn vader kennen toen ze veertien was en haar ouders hadden geen bezwaar tegen de relatie. Het waren andere tijden.

In die tijd werden vrouwen in het ziekenhuis opgenomen om te bevallen. Ze werden onder narcose gebracht en werden wakker met een kindje. Toen mijn moeder het ziekenhuis in ging, zag ze er elegant en beeldschoon uit. Toen ze wakker werd, legden ze net haar kindje in haar armen.

Mijn moeder zei later dat ze had overwogen om zich van haar paard te laten vallen in de hoop dat ze een miskraam zou krijgen.

Ze wilde niet aankomen door de zwangerschap. Ze vond dat de echtgenote van Elvis slank moest zijn. Talloze vrouwen wilden een relatie met hem, de een nog knapper dan de ander. Ze wilde zijn onverdeelde aandacht. Ze was zo boos dat ze zwanger was dat ze in het begin van haar zwangerschap praktisch alleen maar appels en eieren at en daardoor niet veel aankwam. Ik was haar vanaf het eerste moment een doorn in het oog en heb altijd het gevoel gehad dat ze niet op me zat te wachten.

Ik geloof dat kinderen in de baarmoeder de energie van hun moeder kunnen voelen. Misschien voelde ik toen al dat ze van me af wilde. Uiteindelijk besloot ze min of meer om me te houden, maar ze beschikte niet over een goed moederinstinct.

Misschien is dat wel de reden dat er iets mis is met mij.

❀ ❀

Toen ik klein was, keek ik vaak toe hoe mijn moeder haar make-up opdeed. Ze had twee wastafels in haar badkamer, met een enorme kaptafel ertussenin. De make-upverzameling van mijn moeder was de droom van ieder klein meisje: MAC en Kevyn Aucoin, lades vol met kwasten en lippotloden, oogschaduw en de beroemdste lipstickkleur van MAC: Spice. Ze omlijnde haar lippen – de cupidoboog waar ze zo van hield en die wij allemaal van haar vader hebben geërfd – terwijl ze in een kleine spiegel op de kaptafel keek. Ik vond haar lippen gewoonweg perfect. Voor mij was ze de mooiste vrouw ter wereld.

Ik keek naar haar en vroeg: ‘Hoe oud ben jij?’

Ik had nog nooit eerder over haar leeftijd nagedacht. Ze lachte en zei: ‘Achtentwintig’.

Zo jong nog.

Mijn moeder had altijd het gevoel dat ze kapot was, dat niemand van haar kon houden en dat ze niet mooi was. Ze voelde zich niet goed genoeg en ik heb nooit begrepen waarom. Mijn hele leven heb ik naar het antwoord gezocht. Mijn moeder was een zeer gecompliceerde vrouw. Maar weinig mensen begrepen echt hoe ze in elkaar stak.

In mijn familie zijn veel vrouwen jong moeder geworden. Mijn overgrootmoeder, mijn grootmoeder en mijn moeder kregen allemaal hun eerste kind toen ze zelf haast nog een kind waren.

Ik weet nog dat ik, naarmate ik ouder werd, wilde dat ik de moeder van mijn moeder en van mijn oma had kunnen zijn. Ik begon in te zien wat al die jonge moeders hadden gemist.

❀ ❀

Er is me verteld dat het verhaal van mijn bevalling een mooi verhaal is. Mijn vader was heel zenuwachtig, net als iedereen. Ze hadden heel vaak geoefend om de kortste route naar het ziekenhuis te kunnen vinden. Ze hadden mijn moeder medisch onderzocht en alles zag er goed uit. Maar toen het zover

was, reed Jerry Schilling – een van de oudste vrienden van mijn vader – hen bijna naar het verkeerde ziekenhuis.

Toen werd ik geboren.

Mijn moeder wilde er goed uitzien voor mijn vader en dus besloot ze om nepwimpers op te doen voordat hij bij ons op bezoek kwam. Maar ze was nog suf van de medicatie en lijmde ze per ongeluk aan de spiegel in plaats van op haar oogleden.

Daarna werd er een persconferentie gehouden. Mijn ouders liepen het ziekenhuis uit en zwaaiden terwijl er heel veel foto’s werden genomen. De pers was er altijd, direct vanaf mijn geboortedag.

Daarna namen ze me mee naar huis, naar Graceland.

❀ ❀

Graceland werd in 1939 gebouwd door een arts en zijn vrouw, Tom en Ruth Moore. Het echtpaar had de grond van Grace gekregen, de tante van Ruth, en dus vernoemden ze het landgoed naar haar. Elvis vond de naam zo leuk dat hij besloot om hem aan te houden toen hij in 1957 102.000 dollar betaalde voor het huis van ruim negenhonderd vierkante meter op een landgoed van meer dan vijf hectare.

In die tijd lag Graceland nog op het platteland. Je had daar, acht kilometer ten zuiden van Memphis, helemaal niets. Tot 1969 hoorde Graceland niet eens bij de stad.

In mei 1957 trokken Gladys, de moeder van Elvis, zijn